

Herfstweekend Terschelling

Gehouden van vrijdag 14 september t/m
zondag 16 september in "De Wierschuur"
Oosterend.

35 personen namen aan deze excursie
deel waarvan 6 jeugdleden. 2 Jeugdleden
Rob de Mooy en Peter Alkemade geven
hun visie op dit Terschellinggebeuren.

redactie.

'N WEEKEIND TERSCHELLING

Vrijdagmiddag de veertiende was het eindelijk zo ver. Op naar Terschelling. Met 35 man vertrokken we van het Lindeplein. De stemming was goed en het weer nog beter. Het was een flinke autotocht naar Harlingen. Om half zeven was iedereen bij de parkeerplaats gearriveerd. Om zeven uur stapten we op de boot.

Alle bagage werd in een hoek gestouwd en iedereen zocht een plaatsje.

Om kwart over zeven vertrok de boot vanaf Harlingen.

Toen we uit de haven waren zag je de vuurtorenlichten van Texel en Vlieland. Je zag ook lichten van boeien, vissersschepen en het vasteland.

's Avonds laat kwamen we in Oosterend aan. Er wachtte al een bus op ons en een kwartier later zaten we bij de wierschuur, waar we 2 dagen en nachten zouden verblijven.

Het was een grote schuur, met in het midden een zaaltje waar tafels en banken stonden. Aan de zijkanten waren de slaapkamers met stapelbedden, matrassen en muggen.

De volgende morgen werd gestart met een wandelingetje van anderhalf uur. Daarna ontbeet iedereen.

Om kwart voor negen vertrokken we voor een wandeling langs het wad, over de boschplaat, langs het Noordzeestrand en terug door duin.

Eerst liepen we een paar kilometer langs het wad. Langzamerhand werd het vloed en kwam alles wat op het wad zat meer naar de kust.

Je zag veel bonte strandlopers en kanoeten, die zich gemakkelijk lieten benaderen. Verder trokken veel plevieren voorbij en ook veel pijlstaarten.

Toen we bij de eerste slenk waren, gingen we landinwaarts de Boschplaat op, na eerst pauze te houden bij de wadkant. Eenmaal dieper in de Boschplaat moesten we om de haverklap slenken oversteken. Dat daarbij niet iedereen even droog bleef, mocht de pret niet drukken.

Toen we bij de eerste grote slenk kwamen, hielden we even pauze. Daar vloog langzaam een blauwe kiekendief voorbij.

Daarna gingen we verder naar de Noordzeekust. We vonden onderweg een hoop dode meeuwen.

Toen gingen we langs de Noordzee en door het duin terug.

In de namiddag gingen we lopend naar een restaurantje waar we zouden eten. Het diner was voortreffelijk.

's Avonds gingen de jongens vroeg naar bed, terwijl de ouderen nog een spelletje bingo deden.

De tweede dag mocht je zo'n beetje doen wat je zelf wou. Ikzelf ging met nog drie anderen weg.

Een eind verder op het wad hadden een stel vissers een paar scholletjes gevangen, en die waren ze aan het schoonmaken.

En ja hoor, het kon niet uitblijven, toen we over de weilanden en door het duin terugliepen naar de Wierschuur begon het te regenen. En niet zo'n klein beetje. Het duurde niet zo lang, maar lang genoeg om ons doornat te maken.

's Middags tegen drieën zouden we met de bus vanaf de wierschuur vertrekken naar Oosterend om de boot te halen, die twee uur later zou vertrekken. Het merendeel trok nog even Oosterend in om foto's te maken.

Om vijf uur werden we ingescheept en om kwart over 5 vertrokken we uit de haven van Oosterend.

Onderweg werden nog eidereenden, 'n zwarte zeeëend en zeehonden gezien.

's Avonds kwamen we in Harlingen aan, waarna iedereen zijn eigen weg naar Noordwijk ging.

Al met al een zeer geslaagd weekeind, en hulde aan de reisleader.

ROB DE MOOY en
PETER ALKEMADE

TREKWAARNEMING NOORDDUINEN

Als de inventarisaties, de vakanties en excursies voorbij zijn, krijgen de echte vogelaars last van het vallen der bladeren. Krijgen de vogels trekdrift en gaan ze zich verzamelen om de grote reis naar warmere landen te beginnen, dan begint in Noordwijk de trek naar de Driehoek in de Noordduinen of naar de zeereep.

Zaterdag, 13 oktober was zo'n echte trekdag. Waterkoud, straffe noordoostelijke tot oostelijke wind en een venijnige wind bij temperaturen rond het vriespunt. Hoogst onaangenaam weer. Zelfs 's morgens rond zeven uur kreeg je visioenen van warme snert of koffie met cognac.

Geen wonder dat er trek was. Zwermen spreeuwen trokken in een breed front over de duinen. Keer op keer en bij duizenden tegelijk trokken ze naar het zuiden. Een wonderlijke zaak dat trekinstinct. Een duidelijke verklaring is er nog steeds niet voor gevonden. Door de vogels te ringen weten we waar ze overwinteren. Er zijn studies verricht over de trekwegen. Maar waarom ze trekken en vaak in grote aantallen is nog een mysterie.

Niet alleen spreeuwen trokken in grote aantallen voorbij, maar kieviten, vinken, kepen, sijzen enz. Vooral die nacht waren koperwieken in grote vluchten voorbij getrokken, onzichtbaar maar niet onhoorbaar. Het zijn geen luide trekkers, maar voor de kenners is hun zacht geluid direct te herkennen.

Ook veel goudhaantjes waren voorbij getrokken. De windschermen aan de Zeereep en de Boulevards hadden hun tol weer geëist. Regelmatig worden daar de dode vogeltjes gevonden die zich te pletter gevlogen hebben tegen het glas.

Een luide trekker is de wilde zwaan en de gans. Die hoor je van ver al aankomen. Die bewuste zaterdagmorgen hadden we het geluk een tweetal groepen van kleine wilde zwanen te horen voorbij komen. Het geluid komt vrijwel overeen met het gehuil van indianen in een cowboyfilm als een postkoets aangevallen wordt.

Ook roofvogels trekken, maar niet in grote groepen bij elkaar. Regelmatig zagen we een Sperwer over duin vliegen zuidwaarts. Ook een vrouwtje Blauwe Kiekendief hield zich langdurig in de zeereep op. Een tweetal torenvalken werden steeds gehinderd door een zwarte kraai. Iedere keer als een valkje begon te "bidden", dook de kraai er op af. Dit spel hielden ze zeker een half uur vol.

Het was een constante stroom van vogels die naar het zuiden trokken. Kleine groepjes mezen, rietgorzen, leeuweriken, bonte kraaien, holenduiven enz. Soms trok heel hoog een zwerm spreeuwen westwaarts. Niets liet hen tegenhouden zelfs het brede water van de Noordzee niet. De zwakke vogels zouden afvallen maar hun instinct is zo groot, dat ze door bleven vliegen tot ze, en dat is waar, dood uit de lucht vielen.

Zo'n echte trek morgen is hartverwarmend. De kou in de benen trekt na een paar minuten stampen wel weer weg. Een hele geruststelling is ook, dat thans de meeste vogels ongehinderd over België kunnen trekken, zonder dat ze bij miljoenen afgemaakt worden.

E.Aartse